

представлена у вигляді здійснення таких послідовних дій: 1) постановка питання про необхідність прийняття нормативного акта у сфері оподаткування; 2) вивчення діючих нормативно-правових актів, що регулюють визначену сферу суспільних відносин; 3) вибір форми правового регулювання (у формі змін до закону, постанови уряду, наказу відомства тощо); 4) розробка нормативного акту (розробка концепції, тексту, проекту, структури нормативного акту; написання тексту проекту нормативно-правового акту; підготовка змін до інших нормативних актів та визначення переліку нормативних актів, які втраять чинність тощо); 5) розробка супровідних документів до нормативного акту (пояснювальної записки, супровідного листа тощо); 6) перевірка нормативного акта керівником або юридичним відділом податкового органу; 7) доопрацювання проекту нормативного акту з урахуванням висловлених зауважень; 8) прийняття та затвердження нормативного акта; 9) реєстрація нормативного акта в органах Міністерства юстиції України (за необхідності); 10) опублікування і оголошення змісту нормативного акту

На підставі викладеного можна зробити висновок, що лише чітке правове регулювання здійснення адміністративних процедур у сфері оподаткування щодо розгляду звернень платників податків, прийняття індивідуальних та нормативних актів надасть можливість, з одного боку, підвищити та зміцнити рівень дисциплінованості в податкових органах, а з другого – забезпечити становлення прозорої та сприятливої податкової політики в державі.

Список використаних джерел:

1. Юшкевич О. Г. Структура адміністративної процедури [Електронний ресурс] О. Г. Юшкевич. – Режим доступу : http://www.lex-line.com.ua/?go=full_article&id=691.
2. Теория государства и права: курс лекцій / [Байтин М. И., Григорьев Ф. А., Магузов Н. И. и др.]; подред. Н. И. Магузова и А. В. Малько. – М. : Юристь, 1997. – 672 с.

Деякі питання впровадження електронних податкових перевірок в Україні

Вікторчук М.В., аспірант кафедри загальноправових дисциплін Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: доктор юридичних наук *Теремецький В.І.*

Одним із пріоритетних напрямів діяльності Фіскальної служби України є запровадження стратегії організації контрольно-перевірочної роботи, спрямованої на формування неупереджених відносин з платниками податків.

Підвищити якість та ефективність аудиту і знизити адміністративне навантаження на платників податків дозволило впровадження сервісу «Електронна камеральна перевірка». На сьогодні проводиться робота щодо розробки формату надання платником податків документів для проведення електронної перевірки, а також програмного забезпечення, яке дасть змогу здійснювати такі перевірки шляхом використання нового сервісу «Електронна камеральна перевірка» [1].

14.06.2013 р. в Україні набрав чинності Наказ Міністерства доходів і зборів України № 165 «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо організації та проведення камеральних перевірок податкової звітності платників податків, крім перевірок податкової декларації про майновий стан і доходи та податкової декларації платника єдиного податку – фізичної особи-підприємця», що надає можливість здійснювати камеральні (електронні) перевірки [2, с. 1].

Відповідно до пп. 75.1.1 п. 75.1 ст. 75 Податкового кодексу України камеральною вважається перевірка, яка проводиться у приміщенні контролюючого органу виключно на підставі даних, зазначених у податкових деклараціях (розрахунках) платника податків. Податковий кодекс України не містить визначення камеральної (електронної) перевірки, тому для вдосконалення нормативно-правового регулювання, необхідно викласти пп. 75.1.1 п. 75.1 ст. 75 Податкового кодексу України в такій редакції: «Камеральною (електронною) вважається перевірка, яка проводиться у приміщенні контролюючого органу виключно на підставі даних, зазначених у податкових деклараціях (розрахунках) платника податків в електронному вигляді або підрозділами податкового та митного аудиту доходів і зборів з фізичних осіб шляхом зіставлення даних програмних продуктів, результатів автоматизованого контролю податкової звітності, інформації з інших джерел».

Слід зазначити що Податковий кодекс України регулює порядок здійснення документальних невідних позапланових електронних перевірок (далі – електронна перевірка). Електронна перевірка проводиться за підставі заяви, поданої платником до контролюючого органу в якому він перебуває на податковому обліку. Відповідно до п. 17. р. XX «Перехідних положень» Податкового кодексу України електронні перевірки проводяться стосовно платників податків, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності – з 01.01.2014 р; суб'єктів господарювання мікро-, малого та середнього бізнесу – з 01.01.2015 р.; інших платників податків – з 01.01.2016 р. Виникає питання які платники податків належать до цих суб'єктів [3]? Податковий кодекс України не містить визначення суб'єктів господарювання мікро-, малого та середнього бізнесу, а також критеріїв такого розподілу. Очевидно законодавець мав на увазі суб'єктів малого підприємництва, які залежно від кількості працюючих та доходів від діяльності за рік можуть належати до суб'єктів мікро-, середнього або великого підприємства. Щодо змісту терміна «суб'єкт малого підприємництва», то він розкритий у Господарському кодексі України та Законі України від 22.03.2012 р. № 4618-VI «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні». Задля однозначного розуміння податкового законодавства, слід внести зміни до Податкового кодексу України, зокрема, в п. 17. р. XX «Перехідних положень» Податкового кодексу України замінити слово «бізнесу» на слово «підприємства».

Впровадження сервісу «Електронна камеральна перевірка» дає можливість автоматизувати виконання процесів камеральної перевірки податкової звітності платників податків, вирішити проблеми дистанційного обслуговування платників, звільнити їх від необхідності особисто відвідувати територіальні органи Фіскальної служби України.

Застосування електронних податкових перевірок мінімізує вплив людського фактора, дає можливість платникам податків самостійно відкоригувати податкову звітність без негативних наслідків у вигляді застосування фінансових санкцій, а тому необхідно вдосконалити нормативно-правові акти, що регулюють цей вид перевірок.

Список використаних джерел:

1. Чудновська Н. Впровадження сервісу «Електронна камеральна перевірка» / Н. Чудновська, О. Бондар // Вісник Міністерства доходів і зборів України. – 2013. – № 39. – С. 1–3. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.visnuk.com.ua/ua/print/model/pubs/id/6085>.

2. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо організації та проведення камеральних перевірок податкової звітності платників податків, крім перевірок

податкової декларації про майновий стан і доходи та податкової декларації платника єдиного податку – фізичної особи-підприємця: Наказ Міністерства доходів і зборів України : від 14.06.2013 р., № 165 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://document.ua/pro-zatverdzhennja-met-odichnih-rekomendacii-shodo-organizacii-doc149981.html>.

3. Податковий кодекс України : від 02 грудня 2010 р., № 2755-VI : із змінами та доповненнями : станом на 01.10.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

Інститут поставки у зовнішньоекономічній діяльності

Кульчицька Г.І., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Петрина В.Н.

В українському законодавстві, зокрема у Господарському кодексі України (ГКУ) та Цивільному кодексі України (ЦКУ), закріплено інститут поставки, за яким поставка є одним із видів договорів поряд із договором купівлі-продажу.

Виходячи із положень ст. 712 ЦКУ, договір поставки відрізняється від договору купівлі-продажу, по-перше, тим, що сторонами договору поставки є два суб'єкта підприємницької діяльності, а, по-друге, тим, що фактично купівля товару за договором поставки здійснюється для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням. Таким чином, за ЦКУ договір купівлі-продажу є цивільно-правовим інститутом, а договір поставки – господарсько-правовим інститутом.

Якщо ми звернемось до ст. 265 ГКУ, яка також дає визначення поняття договору поставки, то побачимо, що в ній не міститься будь-яких кваліфікаційних ознак договору поставки, які б відрізняли цей вид договору від договору купівлі-продажу, поняття якого визначено в ст. 655 ЦКУ, крім тієї ознаки, що «сторонами договору поставки можуть бути суб'єкти господарювання».

Ч. 4 ст. 265 ГКУ зазначає, що «сторони для визначення умов договорів поставки мають право використовувати відомі міжнародні звичаї, рекомендації, правила міжнародних органів та організацій». В той же час, коли ми звернемось до міжнародних звичаїв, рекомендацій, правил міжнародних органів та організацій, то побачимо, що такого виду договорів, як договори поставки, в міжнародному приватному і, зокрема, в міжнародному комерційному праві не існує. Ми також побачимо, що інститут поставки (англ. Delivery) в міжнародному приватному праві має зовсім інше значення, ніж в праві України.

Так, наприклад, в ст.ст. 1 та 2 Конвенції Організації Об'єднаних Націй про договори міжнародної купівлі-продажу товарів від 11 квітня 1980 року (Конвенція), підписаній і ратифікованій Україною, зазначено, що Конвенція застосовується до договорів між сторонами, що є суб'єктами підприємницької діяльності, за якими купівля товару здійснюється для використання його саме у підприємницькій діяльності, не пов'язаним з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням. І такі договори в Конвенції називаються договорами купівлі-продажу, а не договорами поставки, як в українському праві.

Під поставкою (англ. Delivery) як в Конвенції, так і в інших міжнародно-правових документах, наприклад, INCOTERMS, мається на увазі формальна передача товару від продавця до покупця, що здійснюється в рамках договору купівлі-продажу товару, з переходом, зазвичай, від продавця до покупця